Азъ услушахъ твойто лоно —
огнедишащитѣ паладини —
и привели къмъ тебѣ Мадона
своя безизцѣденъ странникъ,

азъ се срастнахъ, азъ се срастнахъ
съ последното „прости"
въ което ти угасна... —
Азъ бѣхъ моленъ, азъ бѣхъ тихъ

И когато съ една ласка
ти забрави пролѣтьта,
(Ахъ единъ [illegible] блѣсъкъ
проехтя далечъ въ пастьта!)

Азъ се спрѣхъ на бреговетѣ —
тъжно отзвучалъ хоралъ —
Нежна Грете, нежна Грете,
и изгаряхъ прималенъ.

Но възвишена Мадона
ти залязваше сама.
Азъ изслушахъ твойто лоно
и като смътенъ прошумяхъ...